

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 749/2020
03.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Бошка Таланчевског, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1372/17 од 13.12.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 250/20 од 19.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.11.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1372/17 од 13.12.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 250/20 од 19.05.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1372/17 од 13.12.2019. године, окривљени АА је, поред осталих, оглашен кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 33. и члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и пет месеци. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећене ББ, ВВ и ГГ, су са имовинскоправним захтевом упућене на парнични поступак. Истом пресудом окривљени је на основу члана 264. став 4. ЗКП, ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 250/20 од 19.05.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је у односу на овог окривљеног потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бошко Таланчевски, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом

да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати Основном суду у Новом Саду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то у односу на радњу извршења предметног кривичног дела извршену дана 12.03.2012. године, на исказу саокривљеног ДД из пресуде којом је прихваћен споразум јавног тужиоца и овог окривљеног о признању кривичног дела, а у односу на радњу извршења предметног кривичног дела учињену 13.03.2012. године на исказу окривљеног АА, датом у предистражном поступку у ПУ Нови Сад, дана 20.03.2012. године, са образложењем да овај доказ није изведен у доказном поступку на главном претресу.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Из образложења првостепене пресуде произлази да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривичноправну радњу продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 33. и члана 61. КЗ, за које је овај окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом, извршену дана 12.03.2012. године утврдио између осталог и на основу исказа саокривљеног ДД датог дана 14.06.2012. године у предистражном поступку пред овлашћеним службеним лицем ПУ Нови Сад у присуству браниоца, а не на одбрани овог окривљеног изнетој након раздвајања кривичног поступка која је садржана у споразуму о признању кривичног дела и у пресуди којом је наведени споразум прихваћен.

Како се, дакле, побијана правноснажна пресуда очигледно не заснива на одбрани окривљеног ДД из правноснажне пресуде Основног суда у Новом Саду Спк 231/17 од 04.10.2017. године, којом је прихваћен Споразум о признању кривичног дела у односу на тог окривљеног, то су наводи захтева браниоца окривљеног да је наведени доказ као незаконит коришћен у овом кривичном поступку, оцењени као неосновани.

Надаље, када је у питању исказ окривљеног АА, дат у предистражном поступку, дана 20.03.2012. године, Врховни касациони суд налази да стоји навод браниоца да овај доказ није изведен на главном претресу. Међутим, из записника о главном претресу одржаном дана 04.11.2019. године, произлази да се окривљени у својој одбрани изјашњавао о свом исказу из предистражног поступка који је дао у присуству браниоца по службеној дужности, а након обављеног поверљивог разговора, а како је одбрана окривљеног дата у току целокупног поступка који обухвата предистражни и кривични поступак, јединствена, то, по оцени овога суда, није било неопходно да суд у току доказног поступка на главном претресу прочита одбрану окривљеног из

предистражног поступка, тако да то што овај исказ није формално изведен на главном претресу, исти не чини незаконитим доказом који се у смислу члана 84. став 1. ЗКП, није могао користити у кривичном поступку, посебно када се има у виду да се окривљени о овом исказу изјашњавао у својој одбрани на главном претресу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима и да су исте донете уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног.

Поред тога, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да ниједним изведеним доказом у току поступка није доказано постојање свести окривљеног о заједничком извршењу кривичног дела, те да самим тим, недостаје субјективан услов неопходан за саизвршилаштво, затим да у току поступка није утврђено да је извршењу предметног кривичног дела претходила заједничка одлука свих окривљених као и да у односу на овог окривљеног недостаје и објективна компонента саизвршилаштва, јер исти поступањем на начин описан у диспозитиву оптужног акта, није допринео остварењу кривичног дела и наступању последице.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке везано за постојање законских обележја предметног кривичног дела који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, због чега бранилац, иако формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Осталим наводима захтева да није јасно због чега је суд поклатио веру исказу окривљеног ДД, с обзиром на то да је исти супротан исказима сведока оштећене ВВ, ЂЂ и ЕЕ, који су у погледу битних чињеница међусобно сагласни, по оцени овога суда, бранилац окривљеног оспорава оцену наведених доказа и у вези са тим оспорава правноснажну пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић